

VANDAAG REED IK IN EEN ECHTE, splinternieuwe, luxe uitgevoerde Land Rover Defender. Wat een kar, wat een bus, wat een stationwagen, wat een tractor. Fantastisch! Ik voelde me de koning te rijk, zo hoog over de rest van de verkeersdeelnemers uitkijkend. Op m'n dooie akkertje reed ik van hot naar her om deze tank van nostalgie te ervaren. En nostalgie was er.

Ongeveer veertien jaar geleden besloten mijn beste vriend Peter en ik dat het wel eens een topideetje zou kunnen zijn om Abdi, een Ethiopische studiegenoot, op te zoeken in zijn *homeland*. Onze laatste spaarcenten en twee maanden uitkering werden gespendeerd aan tickets, rugzakken, klamboe, Deet50, en allerlei andere rommel om op safari te gaan. Nadat we twee weken non-stop gezopen hadden in alle bars en nachtclubs in Addis Abbeba en we weer helemaal bijgepraat waren met onze vriend, besloten we om een weekje samen op pad te gaan en Abdi even met rust te laten.

We vlogen naar een plaatsje in het noorden dat Bahar Dar heette. We besloten om even op verkenning door het dorpje te gaan. In een mum van tijd waren we omringd door kleine kinder-Ethiopiërs die bijna niks anders in het Engels konden zeggen dan 'you', dus dat deden ze dan ook. Hard en veel. Een groep van ongeveer twintig 'You!, you!, you!'-roepende kinderen, achtervolgde ons. Je moet je voorstellen dat mijn vriend Peter eruit zag als een lange, dunne, kalende, bebrilde kluns met iets te grote tanden en met een algehele olijke inslag en ik als een grote, dikke, onhandige, ook al kalende sukkel met een wat onzekere, zenuwachtige uitstraling. En eigenlijk alleen maar omdat ze dat dus niet gewend waren, riepen ze de hele tijd 'You, you, you!' Maar dat is niet belangrijk nu.

Ineens zagen we daar een al even klunzig en dommig uitzierende, bebrilde, kort bebroekte, blanke man op een *fokking* fiets aan komen rijden. Alsof hij ons al jaren kende, zwaaide hij naar ons en stopte, stapte af en begroette ons in het Nederlands en stelde zich voor als Leo de Bioloog. 'Krijg nou de tering!', zeiden Peter en ik tegen Leo. 'Een Nederlander, hoe wist jij dat wij ook Nederlanders waren?' 'Dat is niet belangrijk nu', antwoordde Leo.

Leo nodigde Peter en mij uit om de volgende dag mee te gaan naar de watervallen van de Blauwe Nijl, een kilometertje of 100 verderop. Hij zou ons een toer geven want hij kende de omgeving daar als zijn broekzak. Hij had een wetenschappelijk gesubsidieerde Land Rover Defender uit 1960 ofzo waarmee wij erheen konden rijden.

Zo gezegd, zo gedaan. Peter, die nooit 'iets met auto's had', vond de Land Rover fantastisch. Als ik het mij goed herinner, noemde hij de Land Rover de enige echte auto ter wereld. De enige auto waar je echt wat aan hebt, waar je mee de bergen in kan, de woestijn, de rimboe, de Noorden Zuidpool, en door rivieren. 'Doe dat maar eens met een Ferrari, Edo!' Peter had een punt. Maar dat is niet belangrijk nu. We reden met de Land Rover Defender door de droge dorre woestijn naar de watervallen. We hadden een prachtige wandeling gemaakt en wel twee filmrolletjes volgeschoten. Maar dat is niet belangrijk nu.

We reden terug en ja hoor, de Defender begaf het met een knal, een zucht en een sis. *Holy shit*, de *classic!* Het cliché! Midden in *the middel of nowhere*, in het midden van fokking Ethiopië, in het midden van een door man en muis verlaten omgeving stonden we met een oude Land Rover met pech! Hier werd ik een beetje zenuwachtig van, dit was echt niet lachen, het zweet brak me uit terwijl we om ons heen keken op zoek naar tekens van leven of telefoonpalen of mensen of een dorpje of een beest dat we later misschien dood konden maken, om op te eten, die avond als we nooit meer weg zouden komen en we maanden of misschien wel jaren later volledig verwilderd teruggevonden zouden worden, of dood.

Zenuwachtig stonden we met zijn drieën onder de motorklep te kijken naar wat het probleem zou kunnen zijn van dit ongelukkige pechgevalletje. Want dat was wel *effe* heel belangrijk nu! Alles werd 'aange-raakt' want geen van ons allen had echt motorisch inzicht. Om de beurt staken we een onzekere hand uit om een slangetje, een aandrijfriem, een dopje of een ander aanraakbaar onderdeel van de motor te 'checken'. Tot ineens een zwarte hand zich ermee begon te bemoeien. Verschrikt

keken we op. Ineens stonden er een paar vrolijk lachende jonge gastjes met een speer. Blijkbaar hadden die gasten zich in dit kale, uitgestrekte, vlakke gebied toch ergens kunnen verstoppen. Want daarnet was er nergens een mens te bekennen, en nog geen vijf minuten later werden we omringd door een man of twintig. Ongelofelijk! Waar kwamen die lui vandaan? Maar dat is niet belangrijk nu.

Een van die bespeerde mannen had het probleem snel in de gaten en tien minuten later reed onze Land Rover Defender weer als een zonnetje. 'Doe dat maar eens met een Ferrari', riep Peter wederom. Peter had een tweede punt. Zwaaiend naar het achterblijvende groepje van nieuwe vrienden die weer terug moesten naar hun steen of bosje of kuil waar ze zo ineens, zo uit het niets vandaan waren gekomen, reden we weer naar ons veilige hotel. Wat onze Land Rover precies mankeerde, weet ik niet meer. Maar dat is ook niet belangrijk nu.

Hij had een wetenschappelijk gesubsidieerde Land Rover Defender uit 1960 ofzo waarmee wij naar de watervallen van de Blauwe Nijl konden rijden

